

ZATERDAG

Mijn hersens leken net **een waterkubus** in de Nether. Het ene moment waren ze er, en het andere moment waren ze... **verdwenen**, poef, opgelost in **een rookwolk**.

Eerder waren we al te weten gekomen dat de vijf leerlingen die het hoogste in het klassement staan **aanvoerder** worden. Dat betekent dat ze een eigen eenheid gaan leiden. En alsof dat nog **niet genoeg** was, moest Perce daar zo nodig aan toevoegen dat we op een dag... het kasteel van Herobrine... gaan **aanvallen**...

Maar hoe dan?

Ik snap er niks van!

Iedereen was **stomverbaasd**. Na een korte stilte volgde gemompel, stemmen vol paniek en vragen, vragen... **heel veel vragen**. De meest gestelde vraag was: 'Meneer de burgemeester... is dat waar?'

De burgemeester stond in z'n oppie op het podium en **zuchtte nog eens**.

'Ja, dat is waar. Nou ja... we hebben er goed over nagedacht. Mag ik nu een paar seconden stilte?'

Maar hij kreeg geen stilte.

Geen seconde. Het was een **gekkenhuis**.

Chaos.

Iedereen begon door elkaar **te schreeuwen**, het podium te bestormen en duizend vragen op de burgemeester af te vuren...

Toen werd een oudje zo ontzettend boos dat hij zijn blik ten hemel sloeg en **de longen uit zijn lijf begon te schreeuwen**. *(Wat is zijn probleem nou weer?)*

Smaragd wist de situatie **goed onder woorden te brengen** *(hoewel ik moeite had om haar te verstaan door al het kabaal)*:

'Ehmm... heb ik dat nou goed begrepen? Ik wil geen **spelbreker** zijn, maar dit is **superslecht** nieuws! Perce had het vast over een andere Herobrine. Niet de Herobrine die **bliksemschichten** gooit alsof hij een Dispenser is die pijlen afvuurt, die wezens met een knip van zijn vingers **in konijnen verandert** en die **een heel leger Mobs** in zijn macht heeft.'

'Yep, ze menen het niet...' zei Max. 'Herobrine kennende heeft zijn kasteel vast geen deuren! Weten jullie trouwens waar hij zich schuilhoudt? Daar heb ik nog niets over gevonden. Zelfs niet na dagen zoekwerk. Wil je morgen trouwens samen huiswerk maken?' En hij gaf me een por met zijn elleboog.



Alice hield het kort, zoals gewoonlijk:

'Dit is precies zoals het bij mij ging.'

Vreemd genoeg leek Mastoc nogal **blij**.

'Dit betekent dat ik de handdoek in de ring kan gooien! Het zal me een worst wezen of ik aanvoerder word, zolang ik maar **Zombies kan afslachten** met jou!'

Ook Kolbert was behoorlijk vrolijk.

'Jullie hebben geen aanvoerders nodig! **"De Weg van de Diamant"?**

Waarom niet **"De Weg van de Onthoofde Zombies"**! Want dat is alles wat Kolbert van **Aardië** achterlaat op weg naar het kasteel van Herobrine!

Een paar mensen keken hem vreemd aan.

'Aardië?'

'Wat nou?' antwoordde hij terwijl hij zijn schouders ophaalde. 'Zo noemen ze de Aarde hier. **Stelletje Noobs!**'

(Daar heeft hij gelijk in. Ik gebruik het woord 'Aarde', maar dat doe ik alleen maar omdat Steve me dat woord heeft geleerd.)

En wat nou als ik geen aanvoerder word? Als dat gebeurt, nou... dan is mijn lot vast dat ik **onder bevel van Peter** kom te staan! En dan moet ik hem gehoorzamen, wat er ook gebeurt. Daar wil ik niet eens aan denken.



'Zeur niet zo!

Emmers lava dragen is een superbelangrijke taak. Je kunt nooit weten wanneer de Zombies weer gaan aanvallen, toch? O, probeer trouwens niet te veel te morsen!

En ik maar denken dat ik een zwaar leven had...

Vaarwel...

Toen de menigte steeds meer herrie begon te schoppen, gebeurde er **iets wat iedereen verbaasde**. Steve dook op, met Mike aan zijn zijde. Tot zover niets bijzonders, maar... **ze zaten op paarden**.

Het was al een paar dagen geleden sinds ik ze had gesproken. Volgens het laatste nieuws waren ze **behoorlijk druk** in de weer met een berg redstone. Iedereen viel stil toen ze de twee zagen. **Steve nam het woord**.

‘Als ik zo vrij mag zijn, adviseer ik jullie om **boodschappers** naar andere dorpen te sturen. Als jullie echt een aanval voorbereiden, kunnen jullie alle mogelijke hulp gebruiken.’



De burgemeester schudde zijn hoofd en keek naar de grond, alsof hij nadenkt... en **opnieuw schudde hij zijn hoofd**.

‘**Dat is een heel goed plan**. Maar we moeten niet vergeten dat Herobrines leger zich overal en nergens bevindt. Het is een lange... en **heel gevaarlijke** reis, zelfs als je die reis ter paard aflegt.’

‘Maakt u zich vooral geen zorgen om ons,’ zei Mike. ‘We hebben jullie toch nooit eerder in de steek gelaten?’

De burgemeester schudde nogmaals zijn hoofd.

'Dat is waar. En ik verwacht ook niet dat **dat ooit zal gebeuren. Mooi ZO.** Hebben jullie een gids nodig?'

'We redden het zo wel,' antwoordde Steve, terwijl hij **een kaart en een kompas** tevoorschijn haalde. 'Jullie kunnen op ons rekenen.'

Steve was zowel **een mentor** als **een grote broer** voor me.

En nu stond hij op het punt te **vertrekken**. Misschien vond hij het leven hier te deprimerend en wilde hij ervandoor gaan. Maar er was niets dan **hoop** in zijn vierkante ogen te zien toen hij naar me toe kwam.

'Ik weet niet wat me overkomt, Minus. Elke dag word ik wakker met de hoop dat **dit allemaal maar een droom is**. Maar ik weet dat het niet zo is. Er moet wel een reden zijn waarom we hier terecht zijn gekomen. **We moeten ons steentje bijdragen.**'

'Maar **het dorp heeft jullie nodig!**' zei ik. 'Mensen hebben veel betere ideeën dan dorpelingen.'

Hij schudde zijn hoofd.

'Je hebt het misschien niet door, maar jullie zijn **net zo goed** in het vinden van manieren om het dorp te beschermen als wij.'

'Herhrhm...'

'En dat is niet **de enige reden** waarom we vertrekken,' zei Mike.

'De andere dorpelingen hebben misschien **andere craftingrecepten**. Dat wil zeggen dat we met nieuwe speeltjes terugkomen.'

'**Speeltjes?** Bedoel je **voorwerpen?** Je geeft me er toch wel een paar, hè?'

'Ja, natuurlijk.'

'Beloofd?'

'**Superbeloofd.**'

'Herhrh. Oké. **Deal.**'



En zo vertrokken **mijn vrienden, vrienden van een andere wereld**. Ze lieten ons zien dat we konden vechten tegen de Mobs. Zonder hen hadden we hetzelfde lot ondergaan als veel andere dorpelingen. Een beeld van woeste vlaktes plopte op. Niets dan vlaktes, bossen en heuvels. Waar hier en daar de restjes van onze beschaving **versnipperd lagen**.

Een tijd zullen ze die landschappen doorkruisen. **Wat maakt het uit**. Ze hebben hun keus gemaakt. Twee maanden geleden zou ik hierover door blijven piekeren. Toen was ik vast boos geworden, en verdrietig... Maar hier voor je staat de nieuwe Minus. Bijna **aanvoerder**. Nou ja... **dat hoop ik**. Ik kan niet mijn tijd verdoen met mokken en janken. Laat ze maar lekker op avontuur gaan, dat boeit me niet. **Team Minus** is van plan op een supercoole plek rond te hangen.

PIONS !!!



Voor het eerst in haar leven
leek Alice zich te vermaken.

Na de bijeenkomst gingen we naar **het zwembad**. Zo snel komen de Mobs niet terug en we hadden echt **behoefte aan rust**. De werklui hebben een **ondergronds** zwembad gebouwd. Eerst was het een grote grot, uitgehouwen door de mijnwerkers. Het leukste is het **verwarmde water**, dat hebben we te danken aan een stuk lava onder het zwembad. Als ik het goed heb begrepen, bootst het niet de werkelijke temperatuur na, zoals bij sneeuw, ijs en zo.

De echte wereld is niet zo fijn.

Luister maar eens naar de dorpelingen die een nacht in **het toendraklimaat** hebben geslapen. Ze hebben minstens twee ovens moeten bouwen.

We trokken onze badkleding aan en **doken** het water in. We besloten een van onze favoriete spelletjes te spelen: **de wraak van de Creeper**. Hoe je dat speelt? Een 'kat' moet de spetters van de 'Creepers' ontwijken, door te duiken, duiken en nog eens te duiken. Je vraagt je vast of hoe we de rollen verdelen. Nou, als iemand '**Go!**' schreeuwt, moet iedereen 'Boem' zeggen en de laatste die dat zegt wordt de eerste kat.

'Go!'

'Boem!'

'Boem!!'



Alice keek ons allemaal aan.

'Ehmmm... Boem?'

(Blijkbaar had ze dit spel nog nooit gespeeld.)

We draaiden onze blikken naar Smaragd, die stil was gebleven.

'Het lijkt erop dat **jij de kat bent,**' zei Mastoc.

Ze antwoordde niet. Ze stond op de rand, aan de kant waar je nog in het water kunt staan, en keek **afwezig** naar het water.



Dus als ik het goed begrijp... is Alice blij en Smaragd verdrietig.

En wat dan nog?! Met dit tempo teleporteert Herobrine zich nog naar ons dorp om melk en koekjes aan iedereen uit te delen.



Ik zwom naar haar toe.

'Zit je iets dwars?'

'Ja. Ikzelf.'

Ze ging op de rand zitten en liet haar voeten in het water bungelen. Ze vervolgde:

'Ik heb nagedacht en... ik kan het mezelf niet vergeven.'

'Wat niet?'

'Dat ik ben gevluucht. Dat was al de tweede keer dat ik ervandoor ging.'

De andere drie zwommen naar ons toe.

'Iedereen vluchtte gister,' zei Alice. **'Ook ik.** Zit er niet over in.'

'Ja, maar jullie zijn teruggekomen,' zei Smaragd met een zucht. 'Is het niet gek dat de andere leerlingen mij bewonderen? **Ze denken dat ik dapper ben.**'

Ik klom uit het water en ging naast haar zitten.

'Dat doet me ergens aan denken. Tijdens het tweede gevecht, met de Zombies...

Waarom vluchtte je toen?

'Ehmm... omdat **ik bang was?**

'Maar je bent toch teruggekomen met de IJzergolems?'

'Een beetje te laat...'

'Maar je deed **wat je moest doen.** Net als tijdens het gevecht met **Urkk,** toen ben je versterking gaan halen. Je hebt zelfs gebruikgemaakt van **het vuurwerk** dat Peter je gaf.'

De gevechtsheldin keek weg.

'En wat dan nog? Ik volg de bevelen op. **Bravo.** Wat probeer je nou te zeggen?'

Ik keek naar mijn vrienden.

'Ik ben de eerste die toegeeft... **dat ik veel geluk heb gehad.** Wie weet wat er met me was gebeurd als die paddenstoel er niet was toen ik achtervolgd werd door **Urkk?** Wat had ik dan kunnen doen? Wat zou er gebeurd zijn als die Skeletten me gister echt hadden omsingeld?'